

ITT

amikor találkoztunk, poharakat hoztál
kristály, mondtad, és egyenként engedted el
mint a szájakból kiszabaduló halakat
akik félúton akadályba ütköznek

a tetőszerkezet építői felsepérték az udvart
aztán gerendák mellé, a földre ültek
mint a gyászolók, akik távoli rokonnal találkoznak
az elhunyt földi porát szétszórni
de nem mondta meg, hova

a túloldalról senki sem figyel
ezt mondják egymásnak reggel, aztán este
délután kiülnek a partra
és a nádast, aztán a fákat figyelik
messziről a szél vagy a bujdosó megkülönböztethetetlen
nem veszik észre az indulást, sem az érkezést

a kitömött állatok fejét veszik le a falról először
a szeme, mondják, viasz és lakk
hogy éles maradjon az utolsó előtti másodperc is
amikor még el sem dőlt a menekülés

NEM

műanyag kesztyűt fúj a szél
széttartó hártyaújjak jeleznek
a part felé nincs lejárás

a fiatalok beiratkoznak az építőmunkásokhoz
homokkövet hordani
lemennek a folyó aljába
nejlont borítanak rá
amikor visszajönnek, felkapaszkodnak a betonduzzasztók közé
csak itt érzik biztonságban magukat
a rombolás tékozlásában

nem tudom kifésülni a hajad
hajók akadnak bele mindenfelé
a partról nézzük a mentést
szurokkal kent kötelekbe kapaszkodnak
madarak köröznek fölöttük, mintha
összekötné őket valami

a házak ablakain betolták a tank csövét
mint egy kutató szemet
aztán eldőrdült a golyó
törött lábú nőkként omlott össze a hátsó fal
magával húzta a tetőt
nincs senki otthon, aki belenézhetne a tükörbe
pedig terített asztalnál ültek
hogyan elfogyasszák a vacsorát

a gyilkosság nem hirtelen következik be
amíg ő itt van, semmiképp

KÉRLEK

Éjfél van. Minden világít.

Egyre közelebb jönnek a kocsik.
Mint vak állatok másznak rá a ház árnyékára.
Nem beszélünk senkivel, a gyantát begyűjtjük a fákról,
és kiterítjük a lécek közé.

Megkímélnék, de kérlek, bármit mondok, ne fordíts háttat.
Ha becsukod a szemed, egyre nagyobb karéjt égetnek ki
a mellemből.

A zsírpapíron vonalakat mutogat a küldött,
ropog a keze között, mint a hó villanyoltáskor.